

ZTRÁTA
důvěry

R. A. SMYTH

 BARONET

Ztráta důvěry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

R. A. Smyth

Ztráta důvěry – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZTRÁTA
divény

ZTRÁTA *důvěry*

Pacific Prep 1

R. A. SMYTH

BROKEN TRUST

COPYRIGHT © 2021 R.A. SMYTH

Translation © Jana Divišová 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2771-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2773-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2774-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2772-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Varování:

Tato kniha je temná romance, proto může obsahovat nepříjemné pasáže. Než se pustíte do čtení, ujistěte se prosím, že ve vás nevyvolávají negativní pocity:

- Nejednoznačný souhlas se sexuálním aktem
 - Opakované bránění v dosažení orgasmu
 - Sex mezi osobami, které se vzájemně nenávidí
 - Explicitní sexuální scény
 - Násilný obsah
 - Temná témata
 - Postavy s traumatickou minulostí, která je v textu zmiňována
 - Tato série je reverzní harémová romance, tudíž hlavní ženská hrdinka skončí s více než jedním milencem
- Jde o sérii čtyř knih, které skončí happyendem.

Playlist

Popular Monster – Falling in Reverse
Fuck Away the Pain – Divide The Day
I Scare Myself – Beth Crowley
Letdown – Letdown
Let it Burn – Citizen Soldier
My Monsters – New Year's Day
Cruel World – Tommee Profitt, Sam Tinnesz
Last One Standing – Icon For Hire
Dancing with the Devil – Demi Lovato
Silent Scream – Damien Dawn
We Fall Apart – We As Human
Hard To Kill – Beth Crowley
Hatefuck – Cruel Youth
Warrior – Beth Crowley
Maniac – Conan Gray
Middle Finger – Bohnes
All Eyes on You – Smash Into Pieces

Prolog

Je zpátky. Věděla jsem, že přijde – přichází vždyc-
ky – každý měsíc ve stejný den. Za všechny ty roky, co
jsem tu, nevynechal jedinou návštěvu. Když jsem byla
menší, užívala jsem si to. Přinesl mi hračku a já si s ní
mohla celý den hrát. Hračky jsme tady nikdy neměli.

V posledních letech se to změnilo. Namísto hraček
teď nosí šperky a šaty. Líbí se mu, když se pro něj na-
parádím, i když nikam nechodíme a nic nepodnikáme.
Ale to, jak se na mě dívá, když mu vyhovím... takhle
by se člověk neměl dívat na někoho, kdo je o polovi-
nu mladší než on. Je to temné a majetnické.

A nejde jenom o dárky a pohledy. Je to i ve způso-
bu, jakým si přitáhne židli přímo vedle mé, v poma-
lém pohybu jeho prstů po mé paži, v nenuceném po-
hlazení boku mého prsu.

V tom, jak mluví o budoucnosti. Jako by byla sa-
mozřejmost, že budu s ním. Říká, že s ním jednou bu-
du bydlet. Že mi koupí, cokoli budu chtít, a budeme
cestovat po celém světě. Nikdy jsem neopustila tohle
místo. Představa, že někdy uvidím *svět*, zní neuvěří-
telně. Na tomhle místě by nemělo vyrůstat žádné dítě.
Neměl by tu žít žádný člověk. Jeho slib by mohl být
mojí propustkou odtud. Konečně bych byla volná.

I tak bych se ale obešla bez jeho panovačného způso-
bu, jakým mi upravuje na krku náhrdelník, aby mi do-
konale seděl. Nechyběl by mi ani tón jeho hlasu, když
šeptá: „Moje,“ a pokládá mi těžkou ruku na stehno.

Mohl by pro mě být únikovou cestou odtud, ale za-
vřel by mě zas do jiného vězení. Nebyla bych o nic svo-
bodnější než teď. Když pro nic jiného, tak proto, že ty
věci, co se mnou chce dělat, by mě jen rychleji zničily.

První kapitola

U PRAVÍM SI TAŠKU NA RAMENI a prohlížím si vysokou kovanou bránu před sebou. Kdo by si pomyslel, že by brány mohly mít takový význam? Většina zdejších studentů jimi nejspíš prochází bez mrknutí oka; chladné železo pro ně nepředstavuje nic jiného než začátek nového školního roku. Pro někoho, jako jsem já, symbolizuje daleko víc. Příležitost získat soukromé vzdělání. Šanci na nový život. Na budoucnost. Svobodu.

Prohlížím si znak na bráně a pohled mi padne na tři slova, která si škola zvolila jako své motto, vyjadřující všechno, co představuje.

Felicitatem. Patientiam Operatur. Dignitate.

Prosperita. Vyrvalost. Prestiž.

Ne, samozřejmě neumím latinsky, ale umím vyhledávat na Google. Z těch slov mi zní dobře jen jedno. Vyrvalost. V tomhle poměrně krátkém životě jsem zatím musela vydržet spoustu sraček. Ale pokud jde o prosperitu a prestiž? Tyhle blbiny si můžou dovolit jen bohatí, a to já rozhodně nejsem.

Nevšímám si odsuzujících pohledů z aut s řidiči, projíždějících branou a stoupajících po příjezdové cestě lemované stromy, vydávám se za nimi a prohlížím si kampus.

Je to rozlehlý, nechutně přepychový areál s honosnými budovami, dokonale udržovanými trávníky a zastřiženými živými ploty. V dálce rozeznávám fotbalové hřiště, tenisové kurty a nějaké sportovní centrum.

Procházím kolem velké budovy, ještě výstavnější než ty ostatní. Vede k ní víc schodů, než potřebuje jakákoli běžná budova, což znamená, že se nade mnou tyčí, s velkými prosklenými okny a impozantními sloupy od země až do stropu.

Nad velkými dřevěnými dveřmi je umístěný nápis „Davenport Hall“. Ať už jsou Davenportovi kdokoli, mají tolik peněz, že zjevně nevědí, co s nimi. Jaká škola potřebuje takovou halu? Vsadím se, že se používá jednou za uherský rok. *Takové plýtvání!*

Pokračuju dál a sleduju, jak auta zastavují před další budovou přede mnou. Studenti vystupují, většina z nich s rodiči, a než se za nimi vydají po schodech nahoru, rozpačitě se rozhlížejí – určitě jsou to prváci. Jakmile zmizí za vstupními dveřmi, vrhnou se k autům muži v uniformách, začnou z kufrů vyndávat zavazadla, nakládat je na vozíky a odvážet – alespoň předpokládám – na studentskou kolej.

Starší studenti s vlastními auty – což budou nejspíš všichni starší šestnácti let – vystupují na parkovišti naproti hlavní budově, vítají se s kamarády, smějí se, vtipkují a pomalu míří ke škole. Ve svých školních uniformách vypadají všichni naprosto dokonale, nikde nevidím jediný záhyb nebo trčící nitku. Mají zářivě bílé zuby, bezchybný make-up a účesy od vyhlášených a drahých kadeřníků. Vypadají jako modelky

nebo celebrity a vyznačuje z nich sebejistota, jakou člověku mohou dát jedině peníze.

V rychlosti pohlédnu na přední díl své bílé košile. Škola mi ji nechala na dnešek doručit, a i když je úplně stejná, jako mají všichni, neobepíná mou štíhlou figuru a netvaruje prsa tak jako ostatním dívkám.

Přejeďu po ní rukou, uhladím ji a stáhnou si lem zeleno-šedo-černě kostkované minisukně, aby seděla o něco níž. Nejsem zvyklá nosit krátké sukně a mám pocit, že lehký vánek by všem umožnil pohled na moje laciné bílé kalhotky.

Blížím se k hlavní školní budově. Následuju skupinku dívek a jen na půl ucha poslouchám, jak se dohadují a vyprávějí si o prázdninách, strávených v dalekých exotických zemích, a bloumám přitom očima po budově.

Jistě, je to další honosná stavba, připomínající renesanční zámek. Skoro si vyvrátím krk, když chci dohlédnout až na střechu; nade mnou se tyčí tři patra. Styl je stejný jako u haly, kolem které jsem právě prošla, tmavý kámen a spousta oken.

Procházím mezi dvěma velkými sloupy, vyjdu po schodech a přes obrovský vchod mířím do otevřeného foyer. Atrium budovy s velkými prosklenými dveřmi poskytuje nerušený výhled na rozlehlé nádvoří lemované keři za ním. Uprostřed je mohutná mramorová fontána a kolem ní jsou rozestavěné piknikové stoly a lavičky.

Rozhlédnu se kolem a všimnu si, že se vpravo a vlevo větví chodby a do druhého patra vede schodiště s balkonem s výhledem na atrium. Studenti a jejich rodiče jsou rozptýlení po celém prostoru, loučí se spolu, jiní se přesouvají na nádvoří, kde se k nim přidávají další.

„No konečně,“ vyhrkne vysoká dívka s dokonale natočenými, téměř bílými vlasy, přehnaně nalíčená, v botách na neuvěřitelně vysokých podpatcích. Když se ke mně blíží, svůdně se pohupuje v bocích a při každém kroku se jí kostkovaná sukně vlní na stehnech. „Bylo načase, aby ses ukázala.“

„Já?“ zeptám se a pohlédnu za sebe, kdyby náhodou mluvila s někým jiným.

„Jo, ty. S kým jiným myslíš, že asi mluvím?“

Přejede mě očima a při pohledu na moje kudrnaté blond vlasy, které se nedají nijak zkrotit, a mou tvář bez make-upu odmítavě našpulí rty. Sebevědomě prohrábnu změť kudrlin v marné snaze je alespoň trochu urovnat. Nestihnu odpovědět. Ne snad, že bych měla ponětí, co říct té divné osobě, co na mě vybafla, když se zadívá na moji ošuntělou tašku.

„Co to je?“ Poškrábe se znechuceně na nose a mávne rukou směrem k mé tašce. V její tváři se jasně zračí nechut' k mému neznačkovému, potrhanému batohu.

„Ehm, moje taška?“

„A proč ji máš tady? Všechny věci máš nechat u řidiče, aby si je vyzvedli poslíčci.“

Řidič? Poslíčci? Kam jsem se to sakra dostala?

Vidí, jak jsem zmatená, vytřeští oči, podrážděně si povzdychne a rozhlédne se po atriu.

„Hej, ty,“ zavolá a mávne na nějakého chlapíka v uniformě, co prochází kolem nás směrem k zaparkovaným autům. Podle toho, jak vypadá, by měl spíš pracovat v nějakém luxusním hotelu, ne na střední škole.

Skoro se na něj ani nepodívá a ukáže na můj batoh. „Vezmi tuhle... věc,“ ušklíbne se, „do...“ zadívá se na papír, který drží v ruce „... Hadleyina pokoje.“

Chlapík mi chce batoh vzít a já instinktivně se všu ruku kolem popruhu, abych mu v tom zabránila.

Na několik vteřin ho držím, pak se na mě divně podívá a já se uvolním natolik, že povolím sevření a nechám ho odejít se všemi věcmi, co na světě mám.

Otočím se zpět k otravné dívce před sebou, kriticky si ji prohlížím a pak se zeptám. „Ehm, kdo jsi? Odkud znáš moje jméno?“

Podívá se na mě a nesouhlasně sevře rty. Měřím metr sedmdesát, neřekla bych o sobě, že jsem prcek, ale jí přidávají patnáct centimetrů podpatky, takže je skoro o hlavu vyšší než já.

„Já jsem Bianca,“ odpoví s arogancí bohatého spratka a přehodí si vlasy přes rameno. Chová se, jako bych už měla vědět, kdo je. Založí ruce v bok a povzdechne si. „Mám tě tu dneska provést.“

No, z toho vyloženě prýští nadšení. Hádám, že neměla moc na výběr, a dost se divím, že se z toho nějak nevykroutila. Musím se kousnout do jazyka, abych jí neřekla, že jsem z toho, že ji mám za průvodkyni, stejně nadšená jako ona. „Jestli tomu dobře rozumím, dostala jsi uvítací balíček? S mapou?“ vyhrkne a zní to, jako by ji to vůbec nezajímalo, ať už je to, jak chce.

„Jo, dostala.“

„Fajn, v tom případě jsem si jistá, že bys to zvládla sama.“ Zvedne obočí. „Jsi tu přece na akademickém stipendiu.“

Na poslední chvíli spolкну odpověď, protočím oči, a jakmile se ke mně otočí zády, vyrazí přes halu, aniž by se obtěžovala podívat, jestli ji následuju. Samozřejmě jdu za ní – myslím, že nemám na výběr. Donutila mě, abych batoh s mapou a vůbec vším, co mám, odevzdala tomu chlapovi. A nemám nejmenší tušení, kde je budova koleje a co mám dneska ráno vůbec dělat.

„Tohle je hlavní budova, kde budeš mít většinu hodin. Má východní a západní křídlo,“ vysvětluje Bianca,

ukáže doprava na východní křídlo a pak doleva na západní. Upřímně mě překvapuje, že se vůbec obtěžuje mi něco říkat, ale má nejspíš pocit, že mi musí vysvětlit alespoň základy. „Ve východním křídle jsou všechny hodiny přírodních věd, matematiky a výpočetní techniky. Hodiny umění, angličtiny, dějepisu, cizích jazyků a podobných věcí jsou v západním křídle. Hudební oddělení má svou vlastní budovu, a cokoliv se týká dramatické výchovy, to se odehrává v aule.“

Otevře dveře na nádvoří. Kolem nás je slyšet šum, jak si ostatní studenti povídají a volají na sebe, který přehlušuje hluk vody tryskající z kašny. Všude je teď plno studentů ze všech ročníků. Někteří se drží stranou, posedávají u piknikových stolů a smějí se s kamarády, ačkoli většina se jich přidala k davu, pomalu se vydávajícího někam, kde je nejspíš posluchárna – do velké kamenné budovy na protější straně nádvoří.

Bianca a já se vmísíme do davu a pomalu si razíme cestu dál. Cítím, jak se kolem mě tlačí těla, jak do mě lidé strkají, když se za našimi zády přidávají k houfu. Čím víc se tlačí a strkají, tím víc se mi zrychluje tep a hrud' se mi svírá. *Sakra, proč lidi nedovedou respektovat osobní hranice? To nádvoří je do prdele obrovské, nemusíte se na mě mačkat. Zamračím se na dívku za mnou, když do mě potřetí vrazí ramenem, a můj pochmurný pohled ji přiměje o krok ustoupit, zatímco Bianka pátrá v davu kolem nás. Nevšímá si studentů poblíž; zdá se, že hledá někoho konkrétního, nejspíš svoje přátele. Zadívá se na mě a řekne: „Drž se ve svém pruhu a zvládneš tenhle rok bez problémů.“*

„Ve svém pruhu?“ zeptám se zmateně, protože nevím, co tím má na mysli.

Povzdechne si a mně neunikne, jak ta namyšlená potvora protočí oči, než mě sjede ledovým pohledem.

„Jste vy, my a oni,“ prohodí, jako by to byla samozřejmost a nic z toho mi nemusela vysvětlovat.

„Cože?“ Zlehka zavrtím hlavou, vůbec jí nerozumím.

„Vy,“ ušklíbne se posměšně a z tónu jejího hlasu je jasné, že si myslí, že je kurva lepší než já. Bloumá očima po mojí ne zrovna dokonalé uniformě, zamračí se, pak skloní pohled k mým kanadám a znechuceně nakrčí nos. *Jo, fajn, nejsou to zrovna boty do školy, ale jsou dost pevné a mohla bych jí s nimi způsobit nějaké škody, jestli na mě nepřestane zírat, jako bych byla hovno na podrážce jejích značkových lodiček.* „Stipendisti.“

Ach, jistě. My, obyčejní stipendisté, co měli tu smůlu, že se nenarodili se zlatou lžičkou v puse a museli si všechno v životě odpracovat.

„My, to jsou ostatní studenti. Ti, co za studium na téhle škole opravdu platí,“ řekne příkře a znovu tím dává najevo – pokud by to snad ještě nebylo zřejmé –, že my stipendisté jsme méněcenní, protože nemáme pytle peněz, co bychom mohli utratit za vzdělání. Pochybuju, že by byla ochotná přijmout můj pohled na věc, kdybych se jí snažila vysvětlit, že díky tvrdé práci a odhodlání mi dává stejné právo tu být jako její těžký prachy.

„A oni?“ zeptám se zvědavě a přemýšlím, koho tím mohla myslet. Právě zařadila všechny studenty do kategorií „vy“ a „my“... kdo tedy zbývá?

Pohledem krátce přejede po něčem za mými zády. „Oni,“ opakuje nepřítomně, hlas má zadýchaný a oči se jí zalesknou, když spočinou na tom, co upoutalo její pozornost.

Otočím se a vidím, co ji tak rozptýlilo. Přesněji řečeno kdo. Davem, který se před nimi rozestupuje, jako by to byla nějaká božstva, procházejí čtyři nejvýraznější mladíci, jaké jsem kdy viděla. Nejsem si jistá,

jestli celé nádvoří opravdu ztichlo, nebo jsem se na ně prostě jen tak soustředila, že všechno ostatní ustoupilo do pozadí, ale slyším jen krev, bušící mi v uších, když vstřebávám lákavý pohled na to, co mám právě před sebou.

Čtveřice sebevědomě prochází davem a vypadá jako v jednom z těch sexy videí z TikToku. Stačilo by, kdyby si sundali svršky a napnuli svaly, a jsem si jistá, že by dost holek kolem mě omdlelo. A nejsem si tak docela jistá, jestli bych nebyla jednou z nich.

Zaměřím se na kluka úplně vlevo; je vysoký, štíhlý a dokonale upravený, v šedých kalhotách, bílé košili a zeleném saku. Kráčí přes nádvoří a z každého jeho kroku číší arogantní sebevědomí. Bloudím očima po jeho tváři a prohlížím si krátce střižené blond vlasy, přimhouřené oči a sevřené rty. Všechno na něm vyloženě křičí: „Uhni mi kurva z cesty!“

Potom se zadívám na kluka vedle něj. Má stavbu těla jako nějaký zatracený tank. Vypadá jako bojovník MMA a musí měřit přes dva metry, takže je o dvě hlavy vyšší než všichni ostatní studenti kolem nás. Stejně jako z toho prvního z něj jasně vyzařuje nepřístupnost. Rysy má jako z kamene, ostrou hranatou čelist, vysoké lícní kosti a ocelově chladný pohled. Několik pramenů tmavohnědých vlasů mu padá přes oči, což tak nějak umocňuje jeho nelítostnou image. Cítím sucho v ústech z toho, jak ho hltám, než rychle odvrátím pohled.

Třetí kluk je pravý opak prvních dvou. Černou kravatu má nedbale uvázanou a horní knoflík u košile rozepnutý. Po saku ani památky, a zatímco ti dva se neobtěžují věnovat pozornost nikomu kolem sebe, on neustále pokyvuje hlavou na studenty, co na něj volají „ahoj“, a vysílá koketní pohledy směrem k dív-

kám. Má vysokou, štíhlou postavu závodního plavce, stavěnou na rychlost a obratnost, a krátké, ale stylově upravené světlé vlasy.

Všimne si mě, jak na něj zírám, zvedne ruku a prohrábne si krátké prameny. Očima sjede po mém těle, a když se jeho pohled vrátí k mému obličejí, má na tváři chlípný úsměv a oplzle na mě mrkne. Ráda bych řekla, že to se mnou nic nedělá, ale sakra, jsem z toho mrknutí vykořeněná úplně stejně jako každá druhá holka taky.

V rozpacích z toho, jak se mi najednou rozbušilo srdce a po tvářích se mi rozlilo horko, přejdu rychle k poslednímu klukovi ze skupiny. Okamžitě poznám, že je to ten plachý, tichý, vzorný student. Má delší tmavé vlasy, které mu zakrývají obličej, ale když je odhrne, vidím, že má širokou čelist a ostré rysy. Na očích má silné brýle s černými obroučkami, což v kombinaci s jeho pečlivě upravenou uniformou umocňuje dojem šprta. Ale jeho štíhlá, atletická postava vypadá zatraceně sexy, asi jako Superman, než si navlékne plášť.

Dlaní si uhladí košili a rovná neviditelné záhyby, než zvedne hlavu a jeho upřený pohled se setká s mým, protože nejspíš vycítil, že ho pozoruju. Na rozdíl od svůdného pohledu, který mi věnoval ten předešlý, je v tom jeho jen nezájem; sevře rty na znamení nesouhlasu. *To je ale blbec. Nemůžeme mít všichni dokonale nažehlené uniformy a vypadat jako bohové.*

Jakmile všichni čtyři zmizí v sále, zavládne znovu hluk. Když už nezaměstnávají každou mou myšlenku, uvědomím si, že jsem stála uprostřed nádvoří a zírala na ně. *Fakt dost trapný.*

Koutkem oka se podívám, jestli si Bianca nebo někdo jiný všiml mého chvilkové nepozornosti, a zjistím,

že stále slintá nad těmi kluky. Aspoň že nejsem jediná, kdo v jejich přítomnosti ztratil zdravý rozum.

„Kdo jsou ti čtyři?“

Sakra, holka, ovládni svoji vnitřní děvku, nadávám si v duchu, když se mi z hrdla vydere ochraptělý hlas.

Bianca to musela postřehnout také, protože se ke mně otočí a přimhouří oči. „To je mimo tvoji ligu,“ odsekne a pak se vyřítí směrem za nimi do sálu.

Rychle se rozhlédnu kolem a vidím, že zmizela většina studentů. Nevím, co bych měla dělat jiného, takže se vydávám za Biancou a snažím se, aby se mi v záplavě ostatních neztratila.

Když procházím velkými dvoukřídlymi dveřmi do haly, chvíli trvá, než si moje oči zvyknou na jas kalifornského slunce, ale po několika krátkých zamrkáních zvládnou zaostřit. V přední části je velké prázdné pódium a po jedné jeho straně ještě jedno menší. Zbytek prostoru zabírají dřevěné lavice, které se pomalu zaplňují studenty. *No, člověk by si myslel, že si taková nóbl škola může dovolit něco pohodlnějšího než dřevěné lavice.*

Zahlédnu Biancu, blížící se k hloučku bohatých holek, a vydám se za ní. Ne že by se mi nějak zvlášť chtělo sedět s ní a jejími kamarádkami, ale nikoho jiného tu neznám. Bianca si mě všimne zrovna ve chvíli, kdy se chystám nenápadně vklouznout na poslední volné místo na lavici.

„Ne, ty s námi nesedíš,“ vyhrkne a její slova vzbudí pozornost jejích kamarádek, které se mi začnou všechny pošklebovat. *Vždyť mě sakra ani neznají.* „Stipendisti sedí vepředu,“ prohodí snobským tónem a ukáže dopředu do sálu.

Je mi to fuk. Jak už jsem řekla, stejně jsem s nimi sedět nechtěla. Myslím, že tím naše „turné“ oficiálně skončilo.

„Ach, a Henry,“ zavolá za mnou a záměrně zkomolí moje jméno. Otočím se, abych se na ni podívala, a zazubím se. Na tváři má falešně sladký úsměv, který se změnil v nadřazený úšklebek, když vidí, že má moji pozornost. „Vítej v Pac Prep.“

Protočím oči nad jejím pozérstvím a ignoruju ostatní studenty, kteří si kolem mě špitají. Přejdu do uličky, abych se posadila na volné místo v první lavici, když na pódium vystoupí ředitel.

Přejede pohledem po místnosti, chvíli si nás prohlíží a pak se nakloní k mikrofonu. „Tiše, studenti.“ Jeho zvučný hlas se rozléhá prostorem; všichni se rázem ztiší a soustředí se na přední část místnosti. „Pro všechny, co jsou tu noví – jsem váš ředitel, pan Phister.“

Pan Phister? To jako vážně? Rozhlédnu se kolem a všimnu si, že několik studentů zadržuje smích.

„Vítejte v novém školním roce! Jsem si jistý, že se všichni starší studenti postarají o to, aby se tu nováčci cítili vítáni, a pomohou jim zvyknout si na život tady v Pacific Preparatory.“

Hmm, tak o tom na základě toho ne zrovna vřelého přivítání, kterého se mi dnes ráno dostalo, silně pochybuju.

„Ty musíš být nová stipendistka,“ zašeptá dívka sedící vedle a nakloní se ke mně. Odvede tím mou pozornost od blábolů, co na pódiu plácá ředitel.

„To je to tak znát?“ položím řečnickou otázku a dívku vedle sebe si prohlédnu. Má černé vlasy stažené do jednoduchého culíku a nevinně vyhlížející obličej. Ale možná tak vypadá jen proto, že nemá na tváři tu make-upu jako polovina místních pubertáček.

Najednou mi dojde, jak Bianca poznala, že jsem stipendista. Ti zkrátka nevypadají jako ostatní studenti

z Pacific Prep. Naše vlasy nemají stejný lesk a naše plet' není pravidelně hydratovaná.

Tak to prostě je, když nemáte neomezené množství peněz na péči o vlasy a kosmetiku.

Dívka se na mě usměje a ukáže mi svoje maličko křivé zuby. Je to opravdový, přirozený úsměv, ne ten falešný, který používají Biančiny kamarádky.

„Nastupuješ do maturitního ročníku?“ zašeptá.

„Jo.“

„Já jsem Emilia. Drž se mě. Ukážu ti, jak to tady chodí.“

Druhá kapitola

PO NEKONEČNÉM PROSLOVU, kdy nám ředitel opakovat pravidla a připomínal, co od nás v letošním roce očekává, nás konečně propustil.

„Uff. Díky bohu, že je to už za námi!“ zasténá Emilia, když vstáváme a sálem se začne znovu rozléhat kakofonie hluku, jak se opět rozbíhá konverzace a studenti míří k východu. „Pojď, provedu tě tady.“

„Díky.“ Vycházíme ze sálu a já se na ni vděčně usměju; ulevilo se mi, že jsem se zbavila Bianky a mám opravdovou průvodkyni, která mi ukáže, jak to tu chodí.

Vyjdeme na oslepující slunce a Emilia se obrátí k ostatním studentům, kteří seděli ve stejné lavici. Celkem je jich šest, čtyři kluci a dvě další dívky. „Za chvíli vás doženeme,“ zavolá na ně.

Dva z nich něco zamumlají na rozloučenou a ostražitě si mě prohlízejí. Emilia se ke mně otočí s nadšeným úsměvem na tváři.

„Takže, tohle je hlavní školní budova,“ vysvětluje a mávne směrem k velké budově, kde jsem potkala Biancu. „Tamhle je hudební oddělení a za ním admi-

nistrativní budova.“ Ukáže na obdélníkovou budovu nalevo od nás, pak mě zatahá za ruku a vydá se na opačnou stranu. „Kdo tě měl provádět?“

„Bianca,“ prohodím a upřu na ni pohled, který jasně vypovídá o tom, jak to bylo skvělé seznámení s Pac Prep.

„Ha,“ vyhrkne jízlivě, „vsadím se, že to šlo skvěle.“

Vydáváme se po jedné z cest a necháváme hlavní budovu za zády. Po mé levici se rozprostírá hustě vyhlížející les, po pravé se táhne travnatá plocha až k rozsáhlému sportovnímu areálu na protější straně kampusu.

Emilia ukáže na velkou budovu před námi a řekne: „Tohle je knihovna. Je otevřená prakticky nonstop. V hlavní budově je i počítačová místnost, kam si můžeš jít udělat práci nebo si něco vytisknout, i když tady nikdy nikdo nic tisknout nepotřebuje. V pokoji budeš mít tablet, na který nahrají učitelé pracovní listy na každou hodinu, a ty je pak jednom vyplníš.“

Tablet? Sakra, to je super! Nikdy předtím jsem ho nepoužívala, takže učení nejspíš bude velká zábava. Co je do háje špatného na staré dobré tužce a papíru?

Procházíme kolem knihovny. Vypadá stejně starobyle a velkolepě jako všechny ostatní budovy, ale je na ní něco lákavějšího. Možná je to tím, že je to místo, kde můžete trávit čas o samotě, ztratit se při práci nebo četbě dobré knihy, a proto je půvabnější.

„Tak jak to s tebou je?“

„Jak to myslíš?“ zeptám se a otočím se na Emilii. Má našpulené rty a sjíždí mě pohledem ve snaze si mě někam zařadit.

„Jaký je tvůj příběh?“

„A jaký je tvůj?“ opáčím. Není mi příjemné říkat cizímu člověku, kdo jsem a odkud pocházím. Vím,

že s ní mám společného víc než s těmi namyšlenými bohatými fracky, ale i tak je pořád velký rozdíl mezi tím, když pocházíte z chudé rodiny, a tím, když nemáte vůbec žádnou.

Kupodivu ji moje pichlavá odpověď nevyvede z míry. Úsměv na tváři se jí ještě rozšíří, jako by ji moje reakce překvapila a byla ochotná tu výzvu přijmout. Sama pro sebe si povzdychnu; nemůžu si pomoci, ale myslím, že jestli chce být moje kamarádka, bude muset zdolat pořádný kopec. Nejsem zrovna fanoušek přátelství nebo vůbec jakýchkoli vztahů. Nejsem na to prostě stavěná. Jakmile překročím tuhle hranici, jsou v tom jisté požadavky, pocit zodpovědnosti. Očekává se, že do toho něco investujete, že se otevřete, že vám na tom bude záležet.

Podle toho, co jsem viděla kolem, vždycky nakonec jeden toho druhého zklame, a buď vám to vmete do tváře, nebo se v něm pomalu hromadí zášť, která zevnitř stravuje všechno dobré, co mezi vámi kdy bylo. Ne, díky, nemám zájem. Nepotřebuju nikoho jiného než sebe.

Emilia pokrčí rameny. Zjevně nemá takový problém svěřovat svůj životní příběh prakticky cizímu člověku. „Mám jenom mámu. Je zdravotní sestra. Nejsme na tom nijak zvlášť dobře.“ Zasměje se a mávne rukou kolem nás. „Ale zvládneme to. Když jsem byla malá, máma mi vždycky říkala, že se mám snažit o něco víc, abych chtěla lepší život. Tvrdě pracovala na všem, co máme.“ Ponoří se do vzpomínek a její pohled je najednou odtahitý. „Jsem tu kvůli ní stejně jako kvůli sobě. Chci, abychom měly obě lepší budoucnost.“

„To je vážně obdivuhodné.“ Nikdy jsem neměla nikoho, kdo by mi byl tak blízký, abych se o něj takhle starala. Všechno, co dělám, dělám pro sebe – abych

se stala lepším člověkem, abych zlepšila svůj život. Nikdy tu nebyl nikdo jiný. I když... někdo tu vlastně *byl*. Ale na ni se teď neodvážuju myslet.

Věnuje mi další ze svých oslnivých úsměvů.

„No, a teď jsi na řadě ty.“

Žaludek se mi zhoupne, dlaně se mi potí a koušu se do spodního rtu. „Byla jsem v pěstounské péči.“ Tak, a je to venku. „Minulý měsíc mi bylo osmnáct, takže jsem tím pádem dospělá a zodpovědná sama za sebe.“

„Nemůžeš na tom být tak špatně, když jsi tady,“ opáčí Emilia a znovu se na mě usměje.

„Ne, to asi ne,“ souhlasím. Nechci se s ní hádat, když během rozhovoru procházíme po areálu a všude kolem nás jsou studenti, užívající si poslední volný den před zítřejším začátkem vyučování. Někteří se shlukují kolem laviček a na cestičkách protínajících trávníky a skupinka kluků si hází s míčem.

„Koleje,“ ukáže Emilia na dvě dlouhé obdélníkové budovy, „a tady je jídelna.“ Mezi nimi se nachází další velká stavba. Všechny tři jsou stejně nádherné jako zbytek kampusu. „Kluci jsou napravo, holky nalevo.“

Vede mě k dívčím kolejím. Vstoupíme do světlé haly s malým posezením a kavárnou po jedné straně a schodištěm vedoucím do vyšších pater. Bíle vymalované stěny a černé látkové pohovky působí elegantně a moderně, což je v přímém kontrastu se starým stylem budovy.

„Stipendisté jsou všichni ubytovaní v přízemí, bez ohledu na to, v jakém jsou ročníku. Jinak jsou prváci v prvním patře, druháci ve druhém a tak dál. Takhle to alespoň je na dívčích kolejích.“

„Co tím myslíš?“

„Chlapecké koleje jsou jiné. Princové mají už od prváku pro sebe celé horní patro a všichni ostatní

se tísni v nižších patrech,“ vysvětluje Emilia a otevírá dveře v zadní části foyer, vedoucí do široké, bíle obložené chodby, ze které vedou oběma směry dveře. Stejně jako samotné foyer vypadá všechno čerstvě vymalované a sterilní. Na každých dveřích, které míjíme, je dívčí jméno společně s různými samolepkami a plakáty, což mě na chvíli rozptýlí, než zaregistruju Emiliina slova.

„Princové?“

„Jo,“ přikývne. „Vládnou škole. Jestli si myslíš, že to tu řídí učitelé, jsi na omylu. Jsou to *oni*. Jejich prapra-pradědové nebo tak něco založili školu. Podle toho, co jsem slyšela, sem chodili všichni z jejich rodin a vždycky v té době vládli škole. Je to taková tradice.“ Nenuceně pokrčí rameny a mávne nad tím rukou.

„Fajn.“ Nechápu, co tím má na mysli. Jak můžou škole vládnout pubertáci? Vždycky jsem měla za to, že vůdčími osobnostmi jsou dospělí a zpochybňovat jejich autoritu nikdy neskončí dobře.

„Nejspíš jsi je dneska ráno viděla. Nejde je přehlédnout.“

Hned si vzpomenu na ty čtyři kluky. Vzhledem k jejich zjevné nadřazenosti a tomu, jak na sebe strhli veškerou pozornost, to musí být ti, o kterých Emilia mluví.

„Jo, myslím, že jo.“

Vědouně přikývne, protože tuhle odpověď čekala.

„Tady bydlím já.“ Zaklepe klouby prstů na dveře, kolem kterých procházíme, a zastaví se před posledním pokojem na konci chodby. „A řekla bych, že tenhle bude tvůj, protože je jediný prázdný.“

Zatlačí na dveře, otevře je a já vejdu do středně velké místnosti. Při pohledu na bílé stěny a nábytek z tmavého dřeva užasle otevru ústa. V pokoji je

všechno, co je potřeba – postel, stůl, skříň, knihovna a komoda. Přejdu k oknu, vyhlédnu ven a spatřím jen okolní les. Z místa, kde stojím, nejsou vidět žádné cesty, takže do mého pokoje nemůže nikdo nahlédnout; to mi poskytuje alespoň trochu soukromí.

„Většina z nás si na stěny lepí plakáty a tak, nebo si můžeš třeba dát na postel vlastní přehoz. Nevadí, jak si to tu vyzdobíme, pokud to nezanechá trvalé následky.“ Po Emiliiných slovech se otočím, abych si pokoj znovu prohlédla. Není tu moc volného prostoru, ale pořád je to víc, než na co jsem zvyklá. Podívám se na postel a úlevně vydechnu, když na ní spatřím svůj batoh. Jakmile ho znovu vidím, opadne ze mě všechen stres. Zní to možná hloupě, ale když je v nějakém zavazadle celý váš život, není snadné ho spustit z očí.

„Klíč bude ve dveřích a tablet je na stole. Sprchy jsou naproti přes chodbu. Jsou společné, ale ráno tam není až takový nával.“

Nevím, co na to říct. Nevypadá to možná nic moc, ale mít pro sebe celý pokoj? Nemuset se o něj s nikým dělit? Podívám se na dveře, dají se zamykat. I na okně je zámek. Tenhle pokoj by mohl být mým útočištěm daleko od světa. Nemám sice žádné plakáty ani nic jiného, čím bych si to tu vyzdobila, ale i tak si dokážu představit, jak tu bydlím, dělám domácí úkoly nebo si čtu knížku. Nikdo by mě tu nemohl obtěžovat nebo nečekaně zaskočit; mohla bych tu být šťastná.

Naštěstí si Emilia nevšimla mé náhlé odmlky a po chvílce se zeptá: „Chceš si prohlédnout zbytek kampusu?“

Nepřítomně kývnu hlavou a očima stále bloumám po místnosti. „Jasně, to zní dobře.“

Zbytek odpoledne trávíme procházkou po okolí. Emilia mi ukázala centrum s několika malými kino-

sály pro odpočinek, hernu, kavárnu, a dokonce i malý obchůdek s psacími potřebami, občerstvením a vším, co byste mohli potřebovat, a pak mě vzala do sportovního areálu. Nikdy jsem neviděla nic podobného; mohli jste tu provozovat prakticky jakoukoli sportovní aktivitu. Patřily k němu dokonce i sauna a lázně. Celý areál je obrovský, připomíná spíš samostatnou vesnici než školu. Není snad nic, kvůli čemu byste ho museli opouštět.

Pozdě odpoledne vcházíme do jídelny na večeři. Jediné jídlo dne, jehož čas je pevně stanoven, je nejspíš snídane. Jinak je jídelna otevřená po celý zbytek dne a můžete přicházet a odcházet, jak se vám zlíbí.

Když vejdemo dovnitř, je obsazeno několik stolů. Zamíříme k bufetu. Místo toho, aby si vzala tác, zastaví se Emilia u stojanu s počítačovou obrazovkou a něco do ní tůká. Nahlížím jí přes rameno, když si z online menu vybírá, co si dá k jídlu, vybere číslo stolu a poodstoupí, abych mohla zadat, co chci já.

„Tady si můžeš vybrat teplá jídla nebo použít appku na tabletu. Taky si můžeš objednat cokoli s sebou nebo si něco vzít z bufetu,“ vysvětluje, když se vydáme k prázdnému stolu na protější straně místnosti. Všechno to říká tak nenuceně, ale podle mě tohle na většině středních škol není běžný standard. Rozhodně je to na hony vzdálené tomu, na co jsem zvyklá.

Musí to na mně být znát, protože se krátce zasměje. „Já vím, já vím. Je to šílené, co? Chvilí trvá, než si na to zvykneš. Přisahám, že jsem tu většinu prvého prochodila s otevřenou pusou.“

„To se vůbec nedivím. Snažím se to všechno pobrat. Přijde mi to všechno tak... přemrštěné.“

„Hm, jo. Slušně řečeno. Počkej, až poznáš ostatní studenty. Někteří z nich...“ Zavrtí hlavou, jako by se

snažila najít to správné slovo. „Řekněme, že jsou to namyšlení, nafoukaní kreténi.“

„Podle toho, co říkala Bianca, spolu stipendisti a zbytek školy moc nevycházejí.“ Ptám se, protože chci zjistit něco víc o tom, jak to tady funguje. Rozhodně nemám v úmyslu znepřátelit si hned na začátku ty nesprávné lidi.

„Aha, takže ti řekla tu větu ‚vy, my a oni‘?“ Emilia zavrtí hlavou a protočí oči. „Ona je ze všech nejhorší. Myslí si, že je lepší než všichni ostatní. Jenže to, že její táta vlastní ropné impérium, neznamená, že nejlíp, nespí a nekadí jako ostatní. Ale trochu pravdy na tom je. Obvykle se bavíme mezi sebou. Není to až tak kvůli tomu, že by s námi nechtěli mít ostatní studenti nic společného, ale my zkrátka nic společného nemáme. Ovšem Bianca a její kamarádky jsou nejspíš jediné, co nás otevřeně nesnáší.“

Vstřebávám všechny informace, co mi dala, a zeptám se: „A co princové?“

„Ti s námi opravdu nemají nic společného,“ pokrčí rameny. „Ani s nikým jiným tady. Je to uzavřená skupina, většinou se drží stranou a jen zřídka se stýkájí s někým jiným než sami mezi sebou. Leda když si chtějí zašukat nebo si z někoho vystřelit. Nejspolečenštější z nich je Cam.“ Když to jméno uslyším, vzpomenu si na kluka, co na mě mrkl. Ten byl rozhodně z těch čtyř nejspolečenštějších.

Než se stihnu zeptat na cokoli dalšího, dveře místnosti se rozlétnou a mezi studenty zavládne uctivé ticho. Do jídelny vstoupí ti čtyři kluci a cestou k bufetovému stolu nevěnují nikomu jediný pohled. Mou pozornost okamžitě upoutá Cam, vědomý si své povýšenosti, když si povídá s klukem vedle sebe, a zdá se, že si ani nevšimá, že se na něj upírají pohledy všech přítomných.

„Kdo jsou ti další tři?“ ptám se Emilie a nemůžu od Cama odtrhnout oči.

„Ten, s kým Cam mluví, je West Warren.“

To je ten sexy šprt. Na rozdíl od Cama letmo přeje-de pohledem po místnosti, než se otočí, aby odpověděl na to, co mu Cam říká. „Ten, co se tváří tak naštvaně, je Hawk Davenport a ten vedle něj Mason Hayes.“

Tahle čtyřka je tak přitažlivá, že není možné nesle-dovat každý jejich pohyb. Vypadají uvolněně a me-zitím, co čekají na jídlo, si spolu povídají. Masonův napjatý postoj a Westovo těkání očima po jídelně na-značuje, že vědí, že je všichni sledují, a že jim ta po-zornost není až tak příjemná, jak předstírají.

„Země volá Hadley,“ zasměje se Emilia a mně zrud-nou tváře, když se k ní otočím, protože mě přistihla, jak nad nimi vyloženě slintám. „Já vím, je to ztěles-něný sex,“ směje se dál, „ale věř mi, nestojí to za to.“

Překvapeně zvednu obočí. „Ty jsi s někým z nich spala?“

„Sakra, přála bych si to!“ zachichotá se. „Bohužel ne, ale chce to každá holka na téhle škole. Místní hol-ky jsou jako žraloci, zvláště když jde o to, sbalit pra-chatýho kluka. A *každá* by chtěla svého vlastního prince. Jakmile ucítí ve vodě krev, roztrhají tě na ku-sy.“

Ráda bych viděla, jak se ty bohaté potvory snaží, ale to drama kolem fakt nepotřebuju. Vypadají sice lá-kavě, jsem si však jistá, že se tu někde potuluje míní problematický čurák, co odvede svou práci, až mě ovládne moje nadržené já.

„Jak se Cam jmenuje příjmením?“ zeptám se dřív, než se to nadržené já stihne neplánovaně projevit. Bohužel se tihle nádherní kluci budou objevovat jen v mých nočních fantaziích.

„Rutherford, proč?“

Pokřčím rameny. „Jsem jenom zvědavá.“

Všechno se vrátí do normálu teprve ve chvíli, kdy princové odejdou. Studenti se znovu začnou věnovat jídlu a klábosení. Neuvěřitelné, jaký vliv můžou mít čtyři dospívající mladíci na místnost plnou lidí, ale nemůžu popřít, že jejich magnetismus působí i na mě.

„První den semestru pořádáme filmový večer. Nechceš přijít a seznámit se s ostatními stipendisty?“

„Jo,“ přikývnu. „To zní zábavně.“

Emilia mi v osm večer zaklepe na dveře a vydáme se přes kampus do kulturního centra a cestou se zastavíme v obchodě, než se setkáme s ostatními. Za část kapesného, co dostáváme v rámci stipendia, si koupíme nějaké občerstvení na sledování filmu a pak vyrazíme do kinosálu, který je na večer zamluvený.

V sále je několik řad pohodlných sedadel, velké plátno přes celou stěnu a reproduktory po obou stranách. U plátna stojí dva kluci a nejspíš všechno připravují. Zbývající stipendisté sedí v první řadě, smějí se a povídají si spolu. Když vejdemo, sotva vzhlednou.

„Ahoj, lidi,“ usměje se Emilia a projde uličkou do první řady. „Tohle je Hadley. Nová stipendistka,“ vysvětluje. „Hadley, tohle je Mary a tohle Abigail.“ Emilia ukáže na dvě dívky. Jedna se láduje popcornem a letmo mi zamává, když pohlédnu jejím směrem, druhá se tulí k snědému, vlasatému klukovi. „To je Todd, Abigailin přítel. Tohle je Michael a ti dva, co připravují promítání, jsou Andrew a Samuel.“ Dva kluci u plátna se na nás podívají, zamávají nám na pozdrav a pak se zase vrátí ke své práci.